

Skarżący podnosi, że Rada nie miała kompetencji do przyjęcia art. 2 rozporządzenia nr 881/2002 w brzmieniu uwzględniającym zmiany, gdyż art. 60, 301 i 308 WE nie przyznają jej do tego odpowiednich uprawnień. Ponadto Rada oraz Komisja dopuściły się nadużycia władzy, gdyż art. 2 rozporządzenia nr 881/2002 w brzmieniu uwzględniającym zmiany nie służy realizacji celów art. 60, 301 i 308 WE.

Skarżący ponadto twierdzi, że art. 2 rozporządzenia nr 881/2002 w brzmieniu uwzględniającym zmiany narusza podstawowe zasady prawa wspólnotowego, w szczególności zasady pomocniczości, proporcjonalności i poszanowania praw podstawowych.

Skarżący na koniec zarzuca naruszenie istotnego wymogu proceduralnego przy przyjmowaniu art. 2 rozporządzenia nr 881/2002 w brzmieniu uwzględniającym zmiany, to jest wymogu należytego wyjaśnienia przez Radę oraz Komisję powodów, dlaczego środki, które zostały uznane za niezbędne, nie mogą być przyjęte przez poszczególne państwa członkowskie.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 246/2006 z dnia 10 lutego 2006 r. zmieniające po raz sześćdziesiąty trzeci rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 (Dz.U. 2006 L 40, str. 13).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z Osamą bin Ladenem, siecią Al-Kaida i Talibami i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 467/2001 zakazujące wywozu niektórych towarów i usług do Afganistanu, wzmacniające zakaz lotów i rozszerzające zamrożenie funduszy i innych środków finansowych w odniesieniu do Talibów w Afganistanie (Dz.U. 2002 L, str. 9).

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2006 r. — Sanabel Relief Agency przeciwko Radzie

(Sprawa T-136/06)

(2006/C 165/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sanabel Relief Agency Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: N. Garcia, solicitor, S. Cox, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. zmienionego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 561/2003 z dnia 27 marca 2003 r. i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 246/2006 z dnia 10 lutego 2006 r. oraz wzmianki o stronie skarżącej w Załączniku I;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty powołane przez stronę skarżącą są takie same jak powołane w sprawie T-135/06 Al-Faqih przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2006 r. — Abdrabbah przeciwko Radzie

(Sprawa T-137/06)

(2006/C 165/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ghunia Abdrabba (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (Przedstawiciele: N. Garcia, Solicitor, S. Cox, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 561/2003 z dnia 27 marca 2003 r. oraz przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 246/2006 z dnia 10 lutego 2006 r. oraz wykreślenie wpisu dotyczącego skarżącego w załączniku I do tego rozporządzenia;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez stronę skarżącą są identyczne z podniesionymi w sprawie T-135/06 Al-Faqih przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2006 r. — Nasuf przeciwko Radzie

(Sprawa T-138/06)

(2006/C 165/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Taher Nasuf (Manchester, Zjednoczone Królestwo) (Przedstawiciele: N. Garcia, Solicitor, S. Cox, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 561/2003 z dnia 27 marca 2003 r. oraz przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 246/2006 z dnia 10 lutego 2006 r. oraz wykreślenie wpisu dotyczącego skarżącego w załączniku I do tego rozporządzenia
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez stronę skarżącą są identyczne z podniesionymi w sprawie T-135/06 Al-Faqih przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2006 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/06)

(2006/C 165/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (Paryż, Francja) (Przedstawiciele: E. Belliard, pełnomocnik, G. de Bergues, pełnomocnik, S. Gasri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji ze względu na brak kompetencji Komisji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności spornej decyzji ze względu na uchybienia proceduralne wynikające z naruszenia prawa do obrony;
- ewentualnie, w dalszej kolejności, stwierdzenie nieważności spornej decyzji ze względu na to, że przyjęto w niej błędną ocenę środków podejmowanych przez Francję w celu pełnego wykonania wyroku z dnia 12 lipca 2005 r.;
- ewentualnie, ponownie w dalszej kolejności, stwierdzenie nieważności spornej decyzji ze względu na to, że należało w niej przyjąć niższą kwotę okresowej kary pieniężnej;
- ewentualnie, w ostateczności, obniżenie kwoty okresowej kary pieniężnej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania lub, w razie obniżenia przez Sąd kwoty okresowej kary pieniężnej, obciążenie każdej ze stron własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 1991 r. ⁽¹⁾, Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stwierdził uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego nałożonym wspólnotowym ustawodawstwem z dziedziny polityki rybołówstwa. Wobec braku wykonania tego wyroku Komisja wniosła do Trybunału skargę na podstawie art. 228 WE i wyrokiem z dnia 12 lipca 2005 r. ⁽²⁾ na skarżącą nałożona została okresowa kara pieniężna, którą miała zapłacić Komisji za każdy okres sześciu miesięcy od chwili wydania wyroku, a także ryczałt. W następstwie tego wyroku Komisja prowadziła kontrole stanu wykonania przez skarżącą wyroku Trybunału z dnia 11 czerwca 1991 r. i stwierdziwszy, że skarżąca nie wykonała go w pełni, skierowała do niej decyzję wzywającą do zapłaty kar pieniężnych nałożonych na nią przez Trybunał Sprawiedliwości wyrokiem z dnia 12 lipca 2005 r. Jest to zaskarżona decyzja.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi szereg zarzutów.

Podnosi ona przede wszystkim, że należy stwierdzić nieważność spornej decyzji ze względu na brak kompetencji Komisji, ponieważ nie może ona wydawać decyzji zobowiązującej państwo członkowskie do uiszczenia okresowej kary pieniężnej nałożonej przez Trybunał w trybie art. 228 WE. Utrzymuje ona, że na podstawie art. 228 wyłącznie Trybunał posiada kompetencje do domagania się takiej zapłaty, ponieważ wymaga to uprzedniego stwierdzenia utrzymania się uchybienia.

Ewentualnie, skarżąca ponosi uchybienia proceduralne przy wydawaniu przez Komisję decyzji, wynikające z naruszenia prawa do obrony, ponieważ nie umożliwiono władzom francuskim skutecznego przedstawienia uwag zanim sporna decyzja została wydana.

Ewentualnie, w dalszej kolejności, skarżąca podnosi zarzut dokonania przez Komisję błędnej oceny środków podejmowanych przez Francję w celu pełnego wykonania wyroku Trybunału.

Ewentualnie, ponownie w dalszej kolejności, skarżąca podnosi, że biorąc pod uwagę podjęte przez nią od chwili wydania wyroku Trybunału środki wykonawcze, Komisja powinna była ustalić kwotę okresowej kary pieniężnej w mniejszym wymiarze.

Wreszcie, ewentualnie i w ostateczności, skarżąca uważa, że gdyby Sąd uznał, że Komisja nie ma prawa samodzielnie obniżyć kwoty okresowej kary pieniężnej nałożonej wyrokiem Trybunału, to Sąd powinien sam tego dokonać w ramach nieograniczonego prawa orzekania.

⁽¹⁾ Sprawa C-64/88 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-02727

⁽²⁾ Sprawa C-304/02 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-06263